

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง สำนึกบาป

โดย ศิษยา ธาดาสีห์

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

สำนักบาป ศิษยา ธาดาสิทธิ์

ฉันเคยได้ยินมาว่า นวนิยายได้มาจากชีวิตจริง สิ่งทีฉันจะถ่ายทอดออกมาเนี่ย อาจจะเป็นนวนิยายน้ำเน่าในสายตาของคนบางคน แต่คนบางคนจะรู้ตัวว่าได้สัมผัสกับรสพระธรรม ได้ชิมซาบในความบริสุทธิ์แห่งสายธารนี้ ยากที่จะบรรยายออกมาเป็นตัวอักษรได้ เกือบครึ่งชีวิตที่ผ่านมาของฉันซึ่งมีทั้งความสุขและความทุกข์ ฉันภาคภูมิใจตัวเองกับความเชื่อมั่นและการทำทนายใน ชีวิต ฉันคิดว่าฉันประสบความสำเร็จแล้วในทุก ๆ ด้าน แม้ว่าสิ่งเหล่านี้ก็จะได้มาจบล่าบากแสนเข็ญ ฉันเห็นดีเห็นชอบเสมอมา ชีวิตของฉันอยู่ก็ขยายเสียเป็นส่วนมาก พ่อและแม่เป็นเพียงผู้ให้กำเนิดเท่านั้น ยายรักฉันมากกว่าตัวยายเอง ยายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของฉัน ฉันรักยายมากกว่าใครในโลก ยายเป็นคนดีมีธรรมะอยู่ในใจ ยายใส่บาตรเป็นนิจศีล

ฉันใกล้ชิดกับยาย แต่ฉันกลับหลีกเลี่ยงสิ่งที่ยายมี ฉันเชื่อมั่นว่าตัวฉันนี่แหละคือพระ ฉันไม่เคยนับถือศาสนาใดเป็นหลัก แต่ก็ไม่เคยลบหลู่ด้วย ฉันแทบจะนับครั้งของการสวดมนต์ได้ จำเป็นด้วยหรือที่จะกราบไหว้สิ่งที่เรามองไม่เห็น ชาตืหน้ามีจริงหรือ ใครจะบอกฉันได้ ฉันไม่เคยยกมือไหว้ใครถ้าไม่ครุฑรา พระสงฆ์องค์ไหนถ้าฉันจะไหว้ก็ต้องแน่ใจว่าดี ฉันไม่เคยคิดว่าใครจะไปดีกว่าตัวฉัน หรือแม้กระทั่งพ่อแม่ฉันเอง ฉันก้าวร้าวกับผู้ที่ให้กำเนิดเสมอ ฉันมีปากเสียงกับพ่อบ่อยสมัยเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี ท่านเคยไล่ฉันออกจากบ้านเมื่อท่านโกรธฉันมาก ฉันไม่กลัวหรอก ฉันยืนอยู่ตรงนั้นเพื่อเพิ่มอารมณ์โกรธให้ท่านมากยิ่งขึ้น

ฉันนับถือในหลวงรัชกาลที่ ๖ มาตั้งแต่ฉันเคยยกมือไหว้พระรูปของท่าน และขอให้ได้ทำงานในที่แห่งหนึ่ง และฉันก็ได้แบบไม่คาดฝัน วันนั้นฉันวิ่งขึ้นไปฟ้องท่านว่าฉันถูกพ่อลงโทษอย่างไม่ยุติธรรม ฉันขอให้ท่านทำให้พ่อต้องออกจากบ้านภายในเจ็ดวัน หลังจากนั้นพ่อก็มีอันต้องออกจากบ้านของพ่อเอง

พ่อได้กลับบ้านอีกครั้ง แต่ครั้งนี้พ่อได้กลับมาเพียงเพื่อให้ลูกได้ดูเลยยามที่โรคร้ายรุมเล่นงานพ่อ ฉันไม่เคยดูแลท่านเลย ฉันยังมีอยู่ในใจพร้อมกับชัยชนะว่า เห็นหรือไม่ว่าในที่สุดฉันก็ชนะแม้กระทั่งพ่อ ที่ฉันต้องเล่าเรื่องราวนี้ก็เพื่อให้ใคร ๆ รู้ว่า **ฉันเอาชนะแม่ที่ทั้งพ่อ** เวลาฉันมีเรื่องกับใครและผ่านขั้นตอนได้ตอบอย่างเผ็ดร้อนจากฉันไปแล้ว ฉันมีความคิดว่าขั้นต่อไปฉันจะทำดีด้วยแต่สักวันหนึ่ง ฉันจะกอดเขา ยิ้มกับเขา และฉันจะใช้มีดปักหลังเขาจนมีดดำทำให้เขาตกใจตายภายในวงแขนฉันเอง แค่นี้คงพอสำหรับแรงแค้นที่ฝังลึกอยู่ในตัวฉัน

ฉันถูกผ่าตัดตั้งแต่เล็ก ๆ เช่น ต่อมทอลซิล ไส้ติ่ง และมาเรื่อย ๆ ชีสตามตัว ภูงน้ำดี และสุดท้ายคือตัดมดลูก ทุกครั้งที่รู้ว่าต้องผ่าตัด ฉันไม่เคยแสดงอาการหวาดกลัวเลย ซึ่งตรงกันข้ามกับคุณแม่ที่ดูจะกังวลไปหมด ฉันไม่เคยเฉลียวใจเลยว่าเป็นเพราะเหตุใด มารยะหลังฉันเข้าโรงพยาบาลบ่อยขึ้นจนเกิดความเบื่อกับตัวเองที่ร่างกายเป็นภาระในการดำเนินชีวิต ถ้าจะเทียบระหว่างความรู้ของฉันกับหน้าที่การงานแต่ละแห่ง ฉันออกจะโชคดีที่ไม่เคยมีหัวหน้างาน นอกจากนายโดยตรง งานที่ฉันทำนานที่สุดถึง ๑๒ ปี คืองานโรงแรม ฉันชอบงานด้านบริการให้คนอื่นเป็นชีวิตจิตใจ **ฉันเอาใจคนรอบข้างเสมอ ยกเว้นแม่ฉันเอง ฉันพูดกับแม่เหมือนผีเข้าสี่ง ฉันกลัวได้อย่างบริสุทธิ์กับแม่เสมอ** แต่ไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แม่ก็ไม่เคยตอบแทนความเลวของฉันเลย แม่อดทนต่อ**ความชั่วของฉัน** ฉันไม่เคยถูกแม่ตีสักครั้ง ฉันจะไม่พูดกับแม่ได้เป็นระยะเวลาเนิ่นนาน ๆ จะเป็นความสุขของฉันที่เห็นแม่มีความทุกข์ สาแก่ใจดี

ฉันขอเงินแม่ซื้อรถใหม่ในขณะที่แม่ต้องใช้รถคันเก่ามานานเต็มที แม่ไม่ยินยอมในตอนแรก จนกระทั่งฉันเขียนจดหมายว่าด้วยถ้อยคำเจ็บปวด ฉันได้รถใหม่สมใจ ฉันชนะแม่อีกแล้ว ฉันอยากเล่าความชั่วที่ฉันทำกับแม่อีก แต่คงพอแล้วที่จะนึกภาพเอาเองใน **ความมอกตัญญูของฉัน ที่มีต่อแม่ผู้บังเกิดเกล้า** เพราะถ้าฉันจะเล่าต่อ ความยาวคงยาวกว่ากระดาษชำระอย่างหนาหลายเท่านี้

ฉันค่อนข้างแปลกใจกับกลางสังหรณ์ของตัวเองที่ค่อนข้างแม่นยำ เวลาฉันบอกใครก็ไม่ค่อยมีคนเชื่อ ฉันบอกกับตัวเองว่าฉันไม่ต้องการทานของเหลือจากการเซ่นไหว้หรือทานของเหลือจากใคร ฉันไม่ชอบรดน้ำมนต์ และ

ในความชั่วนี้ฉันก็นิยมการทำทาน ในวันเกิดของฉันเมื่ออายุครบ ๓๖ ฉันซื้อปืนโตห้าชิ้นอย่างดีพร้อมอาหารหวานคาวนำไปให้เด็กนักเรียนยากจนเท่าจำนวนอายุของฉันในวันนั้น เด็กทุกคนกล่าวขอบคุณฉันด้วยน้ำตานองหน้า แต่ก็ไม่ต่างไปจากฉันเท่าไรนัก การทำบุญคงมีแต่ไม่มากนัก เพราะฉันไม่รู้ว่าจะบุญจะได้กินเมื่อไร แต่ทำทานฉันเห็นได้ในทันที ฉันช่วยคนยากจนเสมอ ให้ได้จนหมดในขณะนั้น ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำบุญหรือทำทาน แต่แปลกที่พอฉันรู้สึกตัวก็จะคัดค้านทุกทีไป

ครั้งสุดท้ายของผลกรรมที่แสดงออกชัดเจน คืองานที่ฉันทำอยู่มีอุปสรรคแทบทุกอย่าง ปัญหาได้ตกวันเป็นเส้นยาแดงผ่าแปด ฉันแทบหมดกำลังใจ ไม่อยากสู้อีกแล้ว เพื่อสนิทสองสามภรรยา มาเยี่ยมฉันที่โรงพยาบาลและพาฉันไปพักผ่อนที่พัทยา ฉันได้พักจริง ๆ คือได้กินและนอน เกือบห้าวันที่ฉันถูกใจให้เข้าหาวัด รู้จักพระธรรม แต่จะเป็นเรื่องเพื่อเจ้าและเหล่าเหล่าสำหรับฉัน ฉันตัดความรำคาญออกไปว่าแล้วฉันจะไปบวชตามคำชักชวน

วันสุดท้ายที่พัทยา ฉันหิวลิ้นจี่กระป๋องจากกรุงเทพฯ ไปหาพระเพื่อทำบุญ ได้พบพระรูปหนึ่งโดยบังเอิญ ท่านบอกฉันหลังจากที่รู้วันเดือนปีเกิดแล้วว่า ขอขาด ฉันไม่รู้สักอะไรหรอก นอกจากจะบ้าหรือโง่ตลกจริง แต่ฉันถามท่านไปว่าแล้วจะมีวิธีไหนที่จะช่วยได้ ท่านบอกให้ไปจุดธูปเทียนบูชาพระ แล้วนอนลง ท่านเอาผ้าขาวคลุมร่างฉัน แล้วบอกว่า ฉันตายแล้วนะ ให้นึกว่าขณะนั้นฉันตายแล้ว ครู่เดียวท่านก็เอาผ้าออก แล้วให้นอนกลับหัวใหม่ และเช่นกัน คราวนี้ให้คิดว่า กำลังจะเกิดใหม่ ให้อธิษฐานเอง ฉันนึกในใจว่า สนุกดี เล่นอะไรนะ แต่ก็สนุกไปด้วยการขอว่า **ขอให้ฉันเป็นคนดี ซื่อสัตย์ ไม่เอาเปรียบใคร** ยังไม่ทันขอต่อว่าขอให้รวย ท่านก็ดึงผ้าออกแล้ว

วันนั้นฉันทำบุญไปหมดตัวเพียงเพราะคิดว่า ท่านช่วยทำพิธีให้ฉันเท่านั้น ระหว่างทางที่ฉันจะกลับกรุงเทพฯ ก็ไม่รู้ว่าจะตอบตกลงกับเพื่อนไปได้อย่างไรว่า **จะไปบวชที่วัดอัมพวัน** ซึ่งความจริงฉันเคยไปวัดนี้เมื่อคราวบวชเพื่อนเท่านั้น ไม่เคยสนใจสิ่งใดในวัดนี้เลย แต่ก็แปลกที่เพื่อนผู้นี้ไม่ถามหรือคัดค้านประการใด

ฉันกลับมาบอกคุณแม่และใครต่อใครว่าฉันจะไปบวช ผู้คนรอบข้างตกใจและแปลกใจกับข่าวนี้นี้ เหมือนได้ฟังว่าพระอาทิตย์ขึ้นตอนเที่ยงคืน ฉันมั่นใจว่าฉันจะได้ไปบวช เหมือนฉันถูกเรียกให้ทำสิ่งนี้ ฉันไปหาซื้อชุดบวชด้วยตนเอง ฉันเตรียมของทุกอย่างราวกับว่าจะไปอยู่นาน ก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรฉันจึงนึกอยากจะทำขอขมาคุณแม่ **ก่อนไปบวชหนึ่งวัน ฉันเอากะละมังสะอาดพร้อมใส่น้ำไปกราบเท้าขอขมาแม่** ฉันบอกแม่ว่า สิ่งใดก็ตามที่ฉันเคยทำผิด เคยทำให้แม่เสียใจหรือร้องไห้และในทุก ๆ อย่างตั้งแต่เกิดมา **ฉันขอให้แม่โหสิ แม่ตอบทันทีว่า แม่ขอโหสิให้หมดเลย** เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่ทำงานไปส่งฉันที่วัดอัมพวัน ฉันบอกแม่ชี้ว่า ฉันไม่มีกำหนดที่จะบวช ไม่รู้ว่าทำไมจึงตอบไปเช่นนั้น ฉันอยู่วัดนี้ได้สองวันเกิดมีความรู้สึกว่า ตัวเราจะบ้าหรือโง่ที่มาเดินก้าวขาก้าวซ้าย และนั่งลง ไม่เห็นได้อะไรเลย ที่นั่นเหมือนโรงพยาบาลบ้า พวกที่เข้ามาที่นั่นคือคนบ้า ฉันอายุที่จะไปบวชใคร ๆ ว่าฉันเคยมาที่นี่ ฉันตั้งใจว่าจะโทรศัพท์ทวงไกลให้เพื่อนมารับกลับ

แต่คืนนั้นฉันได้ฟังหลวงพ่อบุญพระภาวนาวชิรญาณเทศน์ ฉันฟังจนจบโดยไม่ฟังเลย คืนนั้นท่านเทศน์ถึงห้าทุ่ม งามตัวเองว่าฟังพระเทศน์ได้อย่างไรกัน คำพูดของท่านเหมือนฝังลึกเข้าไปในโสตประสาทของฉัน ไม่เข้าหูซ้ายออกหูขวาเหมือนเมื่อก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ฟังพระเทศน์จนจบ แต่ตัวฉันกลับไม่รู้สึกรู้ว่าได้ฟังพระเทศน์ กลับรู้สึกเหมือนกับฟังพ้อบรมสั่งสอน แต่เป็นพ้อที่จริงจังเลย ฉันไม่ลุกไปไหน ฉันถูกบังคับหรือไม่ว่า งามตัวเองอีกแล้ว ฉันเริ่มทำทนายแม่แต่หลวงพ่อบุญใคร ๆ ว่าท่านสูงส่ง สูงเป็นอย่างไร อยากรู้จริง ก็มีคนบอกฉันอีกว่า **แม่ใหญ่หมายถึงผู้ทรงศีลท่านหนึ่งทีดูแลพวกเรายุ ท่านรู้อัตถิ ร้อนกต เรืองเหล่าเหล่าทั้งไปเปิดสำนักงานหมอดูชี้ แก่ปานนี้แล้วจะมีความสามารถขนาดไหน** จิตใจและร่างกายของฉันมีการต่อต้านสำหรับการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างมาก ฉันเริ่มเบื่อบ่นและท้อแท้ ทำทนายทั้งหลวงพ่อบุญและแม่ใหญ่

เมื่อฉันกำลังจะหมดความอดทน ฉันก็พูดในใจกับหลวงพ่อบุญว่า **ขอให้ฉันมีพลังที่จะนั่งสมาธิให้ได้ตามเวลา ฉันลืมนิทานเมื่อครบกำหนด** ก็คงเป็นเหตุบังเอิญกระมัง **วันต่อมาฉันลองตั้งกับท่านอีก ผลเป็นอย่างไรหรือ ฉันลืมนิทานเมื่อถึงเวลาเดิมไป** คนต่อมาก็คือแม่ใหญ่ ท่านขึ้นมาปฏิบัติธรรมหลังห้าเล็กน้อย ฉันพยายามเดินไปให้ใกล้ท่านมากที่สุด ตั้งจิตไว้ว่า ขอพลังจากท่านให้นั่งสมาธิจนถึงหกโมงเช้า ฉันลืมนิทานอีกครั้งเมื่อเวลาหกโมงตรง วันต่อมาท่านมาเวลาไล่เสียกัน ฉันก็ขอพลังจากท่านอีก ใครจะเชื่อว่าฉันลืมนิทานในเวลาเดิม ตอนนั้นแหละที่ฉันเริ่มมีความรู้สึกกลัวแล้วว่ามันคงไม่ใช่เหตุบังเอิญบ่อยนัก

วันพระถัดมา หลวงพ่อบุญเทศน์ ฉันก็ฟังไปงั้นแหละ แต่พอเวลาผ่านไปได้ครู่ใหญ่ ฉันเหมือนถูกบังคับให้ร้องไห้ ฉันพยายามสุดกำลังที่จะไม่ทำตามนั้น และ **ต่อมามือของฉันก็พวมขึ้นจนจรดหน้าผาก ฉันกราบไปยังทิศทางที่หลวงพ่อบุญอยู่ และอีกสักครู่ฉันก็เปลี่ยนไปกราบในทิศทางที่แม่ใหญ่นั่งอยู่** ทั้ง ๆ ที่หลับตา คราวนี้ฉันพวมมือจรดที่ปาก และก้มลงกราบจนติดพื้น คล้ายคนแก่หลังงอ ฉันมีสติตลอดเวลา ฉันได้ยินเสียงผู้คนรอบข้าง เสียงระฆังของฉันคงดังพอการได้ยินของคนใกล้ขีด แต่แปลกที่เขา นั่งเฉยกัน ฉันร้องไห้เสียใจถามตัวเองว่าทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ทำไมต้องร้องไห้ ทำไมไม่ขัดขืน เหมือนเป็นพลังที่ฉันไม่อาจต่อสู้ได้เลย คืนนั้นฉันมีความรู้สึกว่าฉันถูกลงโทษที่ลบหลู่ท่านทั้งสอง ฉันเริ่มเกิดความกลัวแล้ว ไม่ใช่กลัวผีเหมือนเมื่อก่อน **แต่เริ่มกลับบาป ฉันรู้สึกบาป แล้วเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉัน** ฉันเปลี่ยนไปได้อย่างไร

ในวันต่อมา ฉันมีความตั้งใจในการนั่งสมาธิขึ้น **ฉันคิดถึงแม่ขึ้นมามากมายจับใจ มองเห็นความเลวของตนเองขึ้นมาทีละอย่าง มันเหมือนดอกเห็ดที่ขึ้นเต็มไปหมด ฉันเริ่มรู้สึกเสียใจต่อการกระทำของตัวเองที่มีต่อแม่** ทำไมท่านจึงตัดฉันมากมายปานนี้ วันที่ฉันไปขอขมาท่าน ฉันสมควรที่จะถูกระทุ้งมากกว่าการโหสิ ฉันจะต้องตกนรกขุมไหนกันหนอ

แต่ฉันก็ยังคงทำทายเป็นไป มีพระอิกรูปหนึ่งที่ยังเจริญฉันได้มีโอกาสพบท่าน ฉันก็ว่าท่านในใจแล้ว ว่าไม่เห็นสมควรเป็นพระเลย ท่านบอกฉันว่า โยมเป็นคนมีทิฐิ ถ้าใช้ไปในทางที่ดีก็จะมีประโยชน์ ฉันไม่พอใจเลย แต่ก็นิ่งเฉย วันต่อมา ฉันเกิดความท้ออีกแล้ว ก็นึกในใจว่า *ขอพลังหนอยชึคะ* ผลหรือ **วันนั้นฉันนั่งสมาธิฉันรู้สึกเลย** นี้อะไรกัน พระรูปนี้เป็นใครกันหนอ ฉันหารูปเทียนแพไปขอขมาท่านในเวลาต่อมา วันสุดท้ายก่อนที่ฉันจะกลับ ฉันเตรียมพวงมาลัยสำหรับลาศีล และบอกแม่ใหญ่ว่าพรุ่งนี้ฉันจะกลับแล้ว ท่านบอกฉันว่า ขออยู่ต่ออีกสองวันไม่ได้หรือ ฉันก็ไม่รู้ตอบตกลงไปได้อย่างไรกัน ก็ฉันมาอยู่ครบเก้าวันแล้วนี้ นับว่านานสำหรับความรู้สึกที่คนอื่นที่มีต่อฉัน แต่สำหรับฉันนับเป็น**ช่วงเวลาที่มีค่าที่สุดในชีวิต** ฉันไม่ได้นับวันกลับเลย รู้แต่ว่ายังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบอยู่เบื้องหน้า วันที่ฉันกำหนดจะกลับในตอนแรก ฉันรู้ว่า **วันนั้นมีพระสงฆ์ที่เพิ่งสึกออกไป ถูกรถชน เลยหน้าวัดไปนิดเดียว คุณพระช่วย! ถ้าวันนั้นเป็นวันที่ฉันจะกลับไปเล่า อะไรจะเกิดขึ้นกับฉัน** หลังจากฉันรู้ข่าวนี้ ความรู้สึกบอกเลยว่า รีบไปกราบขอพระคุณแม่ใหญ่โดยเร็ว ท่านช่วยชีวิตฉันไว้แล้ว

สองวันสุดท้ายยังเป็นช่วงทำทายเป็นไปและลงตบของฉันอีก ฉันมีนาฬิกาปลุกมาด้วย ฉันคิดในใจว่า ถ้าฉันตื่นเองตอนตีสามครึ่งติดกันสองวัน ฉันจะยกนาฬิกานี้ให้กับแม่ชีที่รับฉันเข้ามาปฏิบัติธรรม และวันสุดท้ายฉันก็มีโอกาสสนทนาพิพากษาไปมอมให้แม่ชีตามที่ได้คิดไว้ ฉันมีเรื่องราวทำนองนี้มากมายกว่าที่ฉันเล่า แต่บอกแล้วว่า จะมีคนคิดว่าฉันเขียนนวนิยายน้ำเน่า วันนี้และเวลานี้ ฉันอยากจะไปและไปเล่าและเล่าให้ใคร ๆ ได้รับรู้ว่า **กรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว** และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย **ฉันให้สัญญากับหลวงพ่อกว่า ฉันจะไม่กลับไปหาสิ่งชั่วร้ายอีกต่อไป** ฉันขอพรจากท่านให้ความดีอย่าไป ความชั่วอย่ามา ฉันเข็ดและกลัวเหลือเกิน **ฉันเพิ่งรู้ว่าผลและอานิสงส์ของการมาปฏิบัติธรรมจะทำให้หูตาของฉันสว่างและสดใส รู้จักตัวเอง ละอายใจและเกรงกลัวต่อบาป** ฉันคงไม่กล้าบอกว่าฉันเปลี่ยนไปมากน้อยแค่ไหน แต่จากการที่ไม่ค่อยจะสวดมนต์กลายเป็นว่าฉันสวดพรคุณมากกว่าที่หลวงพ่อสั่งโดยไม่มีการนับ คนรอบข้างมองฉันแปลก ๆ เหมือนวันที่ฉันบอกว่าฉันจะไปบวช แต่**ความรู้สึกแปลกในวันนี้ มีแววฉายของความปิติยินดีในชีวิตใหม่ของฉัน** **ชีวิตที่สดใสปราศจากมลพิษของความชั่วร้ายในจิตใจ** จิตที่เบิกบานกับรสพระธรรม ท่านอ่านเรื่องราวของฉันแล้ว ไม่อยากรู้หรือว่าถ้าท่านได้มาปฏิบัติอย่างฉัน **ท่านจะได้มีสมบัติมีค่าติดตัวกลับไป อาจมากกว่าที่ฉันได้รับในขณะนี้**

และสุดท้ายนี้ฉันขอตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอกราบขอพระคุณต่อท่านที่ได้ประทานธรรมสำหรับฉัน เป็นเสมือนน้ำทิพย์ที่รดชุ่มฉ่ำในชีวิตของฉัน ต่อหลวงพ่อกะภาวนาวิสุทธิคุณ แม่ใหญ่ คุณชิตกท่าน ผู้ดูแลฉันที่วัดอัมพวัน และผู้ที่พาให้ฉันได้เข้ามารู้จักกับรสพระธรรม พลังของทุก ๆ ท่านจะเป็นท่านที่กั้นความชั่วให้ห่างไกลไปลิบลับจากใจฉัน และบางทีสุดท้ายของชีวิต ฉันอาจกลับมารับใช้ตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ณ ที่นี้

ศิษยา ธาดาสิทธิ์
๑๔๐ สุขุมวิท ๖๓ กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

----- จบ -----